

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

ved Julius Pedersen.

Den danske Arvelov eller Forordning
indeholdende nogle Forandringer i

Lovgivningen om Arv af 21. Mai 1845 samt
om Forandring i F. 21. Mai 1845 af 29. Decbr.
1857 : med Parallelsteder

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : V. Pio's Boghandel, 1888

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

J. Pedersen.

Den danske Arvelov.

1888.

8. - 355

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020881888

Den danske Arvelov

eller

Forordning indeholdende nogle Forandringer i Lov-
givningen om Arv af 21. Mai 1845

samt

Lov om Forandring i F. 21. Mai 1845 af 29. Decbr. 1857.

Med Parallelsteder

ved

Julius Pedersen.

Sagførerfuldmægtig.

— x —

KJØBENHAVN.

Forlagt af V. Pio's Boghandel.

1888.

Ved Udarbeidelsen er benyttet: Schou: »Udtog af Forordninger«. — J. H. Deuntzer: »Kort Fremstilling af den danske Arveret«, og »Kort Fremstilling af den danske Personret«. — Emil Jürgensen: »Nyt Lexikon«.

Forordning

indeholdende nogle Forandringer i Lovgivningen om Arv
af 21de Mai 1845.

§ 1.

En Afdøds Børn og øvrige Afkom skal fremdeles, som hidtil, være hans nærmeste Arvinger, saa at ingen Anden paa Grund af Slægtskab kan tage Arv, saalænge nogen Saadan er til. Det skal, hvad Arvegangsmaaden i den nedstigende Linie angaaer, have sit Forblivende ved Lovens 5 B. 2 Kap., saa at, naar en Søn eller Datter er død inden Arveladeren, sammes Børn, der ere Arveladerens Børnebørn, træde istedetfor deres afdøde Fader eller Moder og tage den Lod, som vilde have tilfaldet denne, om den havde været i Live, — at, hvis ogsaa Barnebarnet er død inden Arveladeren, og har efterladt sig Børn, disse da ligeledes træde i hiint Barnebarns Sted, og at der skal forholdes paa lignende Maade, saafremt noget Barnebarns Barn maatte være død, efterladende sig Børn, og saa fremdeles, saalænge Afkom er til.

§ 2.

Det skal iøvrigt i den nedstigende Linie have sit Forblivende ved den i Lovens 5 B.

2 Kap. 29 Art. fastsatte Regel angaaende Kjønssforskjellens Virkning med Hensyn til Arveloddens Størrelse, dog at det staaer Forældre frit for at tillægge Datter lige Lod med Søn, eller dog paa anden Maade forøge den hende tilkommende Lod, kun at den ikke bliver høiere end en Broderlod. Naar der saaledes tillægges een af flere Døttre større Lod end den lovbestedte, skal dette dog altid være uden Følge for de øvrige Døttre, saa at intet derved maa afgaae dem i deres lovbestedte Arvelodder.¹⁾

¹⁾ Lov om Forandring i F. 21de Mai 1845 af 29de December 1857 § 1.

§ 3.

Er intet arveberettiget Afkom til, er den Afdødes Fader og Moder, hvis begge ere i Live, hans eneste Arvinger. Forsaavidt ikke Spørgsmaalet om Arvens Deling bortfalder paa Grund af det fuldkomne Fællesskab, der efter Loven finder Sted mellem Ægtefolk, bliver Arven mellem dem at skifte i lige Dele, med mindre de ved Dom ere adskilte for Hoer, thi da arver den Uskyldige alene.¹⁾

¹⁾ D. L. 5. 2. 52.

§ 4.

Er derimod enten Fader eller Moder død, saa arver den af disse, som endnu er til, den

halve Deel af Formuen, men den anden halve Deel tilfalder den afdøde Faders eller Moders Børn, der ere Arveladerens Fuld- eller Halvsødskende, til lige Deling, og hvis Nogen af disse allerede er død, træde dens Børn og Afkom i dens Sted, aldeles i Lighed med hvad der er foreskrevet i § 1, og uden at den i § 2 hjemlede Forskjel paa Kjønnenes Arv, hvilken for Fremtiden alene skal gjælde, hvor Arv deles mellem Arveladerens Afkom, her skal komme i Betragtning. Saafremt der intet Afkom er til efter den af Forældrene, der er død, arver den Anden alene.

§ 5.

Ere begge Forældrene døde, vil enhver af deres Arvelodder tilfalde deres Børn, som ere Arveladerens Sødskende. Saafremt der ikke er uden et Kuld Børn, saa ville disse altsaa arve lige, men er der forskjellige Kuld, da tager hvert Kuld den Part, som vilde være tilfalden dets Fader eller Moder, og de, der ere Børn af begge, arve saaledes i begge Egenskaber. Forsaavidt nogen af Arveladerens Sødskende forud er død, men har efterladt sig Børn, træde disse i deres Faders eller Moders Sted, og paa samme Maade forholdes der og, naar Nogen af Sødskendenes Børn er død, og saa fremdeles, Alt i Lighed med hvad der er fastsat i § 4. Saalænge Nogen er til saavel af Samfædre- som

af Sammødre-Sødskendes Afkom, vil altid den halve Arv blive ved hver af disse Linier, enten de dertil hørende Personer ere flere eller færre, nærmere eller fjernere, men naar der ingen er til i den ene Sødskendelinie, arver den anden alene.

§ 6.

Er hverken Afkom til, eller Fader eller Moder, eller Sødskende eller Sødskendes Afkom, saa tilfalder Arven den Afdødes Bedsteforældre, saaledes, at den ene Halvdel tilfalder Faderens og den anden Halvdel Moderens Forældre, mellem hvilke den indbyrdes deles i lige Parter. Er nogen af Bedsteforældrene død, vil dennes Lod gaae over til dens Børn og øvrige Afkom, aldeles efter de samme Regler, som i §§ 4 og 5 ere foreskrevne med Hensyn til den, Forældre, Sødskende og dissers Afkom tilkommende Arv. Ere een af Bedsteforældrene paa fædrene eller mødrene Side død, uden at efterlade sig Descendenter, vil dens Part tilfalde den anden af Bedsteforældrene paa samme Side eller dens Børn; men er ingen til denne Arvegangsklasse hørende Person til paa fædrene Side, tilfalder hele Arven dem, der høre til Mødrelinien, og omvendt.

§ 7.

Er heller ingen Arving til af den i § 6 omhandlede Arvegangsklasse, gaaer Arven over

til Oldeforældrene og disses Afkom, hvorved der forholdes aldeles i Lighed af Bestemmelserne i fornævnte §, saaledes nemlig, at enhver Ascendentlinie, saalænge nogen dertil hørende Person er til, beholder sin særegne Lod, og at denne, naar en enkelt Linie er uddød, gaaer over til den samme nærmeste Hovedlinie; men at, hvis kun een af disse Linier er til, da den hele Arv tilfalder denne. Saaledes vil Farfaderens og Farmoderens Forældre, eller de fra disse nedstigende Linier, tilsammentagne, til lige Deling arve den halve Part, og Morfaderens og Mormoderens Forældre, eller disses Afkom, den halve Part. Men naar t. Ex. ingen Ascendent er til i Farfaderens Linie, ei heller noget fra saadan Ascendent nedstigende Afkom, vil den Part, som ellers vilde være tilfalden samme, gaae over til Farmoderens, hvorimod det Hele, naar denne heller ikke er til, vil tilfalde Morfaderens og Mormoderens Linie til lige Deling, eller, naar en af dem er uddød, den af dem, som maatte være til.

§ 8.

Naar der heller ingen efter § 7 arveberettiget Person er til, vil den Afdødes Efterladerenskab tilfalde hans Tipoldeforældre eller disses Afkom, og dermed i Eet og Alt være at forholde efter de i den ommeldte og de foranstaaende §§ fremsatte Grundsætninger, i Overensstem-

melse med hvilke den Grændse, som Loven i visse Tilfælde sætter med syvende Mand,¹⁾ herefter bortfalder.

¹⁾ D. L. 5. 2. 11.

§ 9.

Da de forangaaende §§ kun gaae ud paa at bestemme, hvorledes Slægtninge skulle arve, saa vil det med Hensyn til Spørgsmaalet om Beskaffenheden af det Slægtskab, der skal stifte Arveret, have sit Forblivende ved de hidtil derom gjældende Regler. Dog ville Vi, da Lovens 5 B. 2. Kap. 33 Art. ikke længere efter sit bogstavelige Indhold er anvendelig, istedet derfor have fastsat, at et udenfor Ægteskab født Barn skal være arveberettiget efter Fader og Fædrenefrænder, saafremt Forældrene inden dets Fødsel, ved at bestille Tillysning til Ægteskab,¹⁾ eller løse Vielsesbrev, eller, forsaavidt Manden er af Adel eller i Rangen, ved at bestille Vielse hos Præsten,²⁾ eller, naar han henhører til Søetaten, ved at løse Friseddel,³⁾ have tilkjendegivet den Hensigt at indgaae Ægteskab, men Vielsen er bleven forhindret ved Faderens kort efter indtrutne Død, eller anden ham utilregnelig og indtil hans Død vedvarende Hindring, saasom Sygdom eller Fangenskab. Dette gjælder imidlertid kun med Hensyn til den sædvanlige Slægtskabsarv, og bliver uden Anvendelse paa de Familieeiendomme, med Hensyn

til hvilke en særegen Arvefølge er indført, ligesom heller ikke det Barn, der er i fornævnte Tilfælde, kan gjøre Fordring paa de særdeles Rettigheder, som ifølge Faderens Stilling maatte tilkomme hans ægte Børn.⁴⁾

¹⁾ L. 13. April 1851 § 3, jvfr. § 4. ²⁾ Rev. Grundlov ²⁸ 7 1866 § 92. ³⁾ K. Art. Brev 29. Juli 1756 § 403, cfr. § 406. ⁴⁾ 3. 17. 10.

§ 10.

Saafermt en Fader paa eet eller flere af sine Børn anvender særskilte betydelige Bekostninger, være sig for, efterat Opdragelsen er tilendebragt, at fremme deres videre Uddannelse til deres tilkommende Bestemmelse, eller for at sætte dem istand til at indgaae Ægteskab eller komme i en Levevei, eller til deres Virksomheds Udvidelse, eller i andre Maader til deres Velfærds Befordring, og han til Iagttagelse af Billighed mod sine øvrige Børn finder, at disse Udlæg eller Forstrækninger bør afkortes i hvert enkelt Barns Arvelod, saa bør, naar dette fremgaaer af en i denne Henseende forfattet Optegnelse eller at øvrige klare Beviser, saadan Afkortning finde Sted, og det saavel i deres Fædrearv, som i den, der maatte tilfalde dem efter deres i Fællesskab med Faderen levende Moder. Den af Faderen derom efterladte Optegnelse skal i Almindelighed være tilstrækkelig

til Beviis for de hvert Barn givne Forskud. Dog, hvis der maatte fremkomme særdeles Oplysninger, som svække denne Optegnelses Troværdighed, eller det maatte vise sig, at saadanne for Barnet gjorde Udgifter vare optegnede, som efter deres Beskaffenhed og Boets Forfatning, samt hvad der er anvendt paa de øvrige Børn, uden paa lige Maade at være optegnet, ikke egne sig til at betragtes som Forskud paa tilkommende Arv, eller at noget var ansat til en kjendelig overdreven Priis, saa haver Skifteforvalteren efter alle Forholds nøie Overveielse at bestemme, om og hvorvidt Afkortning skal finde Sted. Naar den modtagne Gjenstand kan tilbagegives i uforringet Tilstand, maa Barnet i Almindelighed derved kunne befrie sig fra at tilsvare den derfor ansatte Værdi. I modsat Fald bør dog Anskaffelsesprisen ikke ubetinget beregnes, men Hensyn efter Omstændighederne ogsaa tages til den nærværende Pengeværdi, og i det Hele Ansættelsen ikke skee til høiere Priis, end billigt kan være, for at de øvrige Børn kunne nyde Jevnet. Naar det til en sikker Bedømmelse af de Forhold, der ved den omhandlede Afkortning bør komme i Betragtning, findes tjenligt, haver Skifteforvalteren at opfordre gode og retsindige Mænd af den Afdødes Beslægtede eller nøie Bekjendtskab til i saa Henseende at afgive deres Skjøn.¹⁾

¹⁾ D. L. 5. 2. 61, cfr. 5. 4. 5.; Arvl. §§ 11, 12, 13.

§ 11.

Hvis de Summer, der findes at være forstrakte et Barn, overstige den Arvelod, der kan tilkomme det, saa vil det velingen Arv erholde, men ikke kunne tilpligtes som Debitor at betale, hvad det alene har modtaget som Forskud paa tilkommende Arv. Dog, hvis en Fader til Forurettelse for sine Kreditorer har gjort saadanne Gaver til sine Børn, at han eller hans Bo derved sættes ud af Stand til at fyldestgjøre Kreditorerne, saa vil der blive at forholde efter Lovens 5. B. 4. Kap. 8., 9. og 10. Art.,¹⁾ og 14. Kap. 46. Art.²⁾

¹⁾ Skiftelov 30. Nov. 1874 § 61. ²⁾ Konkurslov 25. Marts 1872 § 28.

§ 12.

De Forstrækninger, som Moder efter Faders Død gjør sine enkelte Børn, blive paa samme Maade og under samme nærmere Bestemmelser, som §§ 10 og 11 indeholde med Hensyn til Faderen, at afkorte i deres tilkommende Arv. Dette skal og gjælde, naar det er hendes anden Mand, der, som den, der er raadig over sit og Moderens fælleds Bo, gjør dem deslige Forstrækninger. Saa skal der og forholdes paa lignende Maade med Hensyn til de Forstrækninger, som Bedsteforældre gjøre til et Barnebarns Bedste, efterat selve Barnet er død.

§ 13.

Saafrømt det Barn, der har faaet Forskud paa dets tilkommende Arv efter Fader og Moder, eller een af disse, ikke overlever samme, men det derimod efterlader sig Børn, bliver Forskuddet i sin Tid at afkorte disse i deres Arv efter Bedsteforældrene, aldeles paa den Maade og under de samme Betingelser, som med Hensyn til selve Barnet er bestemt.

§ 14.

Det skal fremdeles være forbudt at sælge eller pantsætte den Arv, som man har at vente, hvilket Forbud og skal være anvendeligt paa Bortgivelse af saadan Arv.¹⁾ Dog er det ikke Børn eller andre Descendenter, naar de iøvrigt ere mægtige og myndige til at raade over deres Formue, formeent, enten mod eller uden Vederlag at meddele Arveladeren Afkald paa deres Arveret, hvilket Afkald, naar ingen Indskrænkning i saa Henseende er gjort, skal være ligesaa forbindende for Udstederens Børn, som for ham selv; dette skal ogsaa gjælde, naar udenfor Descendentlinien en Arving maatte meddele Afkald til den, som han skal arve.

¹⁾ D. L. 5. 2. 81.

§ 15.

Foruden de i §§ 1—8 omhandlede Beslægtede, er ogsaa den Afdødes Ægtefælle beret-

tiget til at tage en Lod efter samme. Denne Lod skal, naar den Afdøde efterlader sig arveberettiget Afkom, være lige med en Broderlod,¹⁾ dog maa den i intet Tilfælde overstige en fjerde Deel af den Afdødes Boeslod efter Fradrag af det, der i Medfør af nærværende F's § 23 maatte være bortgivet til enkelte Livsarvinger eller Andre. — Om der end ikke er Børn til i første Grad, er det dog den Lod, som vilde være tilfalden et saadant, der i foranførte Henseende maa tages i Betragtning, uagtet den deles mellem flere Descendenter, der træde i det afdøde Barns Sted. Naar den Afdøde intet Afkom efterlader sig, vil en tredie Deel af dens Boeslod tilfalde den Længstlevende.²⁾

¹⁾ D. L. 5. 2. 29., Arvl. § 2, Lov om Forandring i Arveloven 29. Dec. 1857 § 1, Fdg. for Island om Arv, 25. Sept. 1850 § 1, 15. ²⁾ Arvl. § 17.

§ 16.

Da Vi ved § 15 have indrømmet den længstlevende Ægtefælle en Rettighed, der i det Hele er den gavnligere, og forbunden med færre Misligheder, end den Ret, L. 5. B. 2. Kap. 19. Art. i visse Tilfælde tillægger samme til en saadan Broderlod, som der omhandles, eller den Adgang, som den paafølgende Artikel i bemeldte Lovens Kapitel tillægger Ægtefolk til at oprette en Specifikation, hvorved det sædvanlige Formuesfælleddsskabs Virkninger i visse Henseender

indskrænkes, saa bortfalder derved Alt, hvad bemeldte Artikler desangaaende have fastsat. — Det følger iøvrigt af sig selv, at den Arv, der tilkommer den Længstlevende, erhverves med samme Ret, som al anden Arv, uden at de særegne Bestemmelser, som førstnævnte Lovens Artikel indeholder med Hensyn til den der omhandlede Broderlod, derpaa kunne finde nogen Anvendelse, ligesom det Ovenanførte ikke gjør nogen Forandring i den Adgang, som der for Tiden er for Ægtefolk til at erhverve Konfirmation paa Foreninger, hvorved det sædvanlige Formuesfællesskab mellem dem ophæves eller indskrænkes. — Hvad angaaer den en Enke i L. 5. B. 2. Kap. 25 Art., kfr. Art. 26 tillagte Ret til at udtage den Fæstens- eller Morgengave, som af hendes afdøde Mand maatte være hende tillagt, da vil denne fremdeles vedblive, saaledes, at bemeldte Gaver udtages forlods af det fælleds Bo, inden nogen Deling af samme finder Sted.

§ 17.

Saafremt den først afdøde Ægtefælle aldeles ikke efterlader sig nogen Beslægtet, der ifølge de forestaaende Bestemmelser er arveberettiget efter ham eller hende, arver den Længstlevende det hele Bo. Ligesom det imidlertid følger af sig selv, at saavel den her, som den i § 15 omhandlede Ret for Ægtefæller til at arve hinanden, bortfalder ved Skilsmisse, saaledes skal

den og ophøre, naar de ifølge dertil erhvervet Bevilling leve adskilte i Henseende til Bord og Seng.

§ 18.¹⁾

En Mand er, efter sin Kones Død, ikke pligtig at skifte med deres fælleds Børn, være sig myndige eller umyndige, saalænge han ikke indlader sig i nyt Ægteskab, medmindre Ægtepagter eller andre gyldige Bestemmelser maatte medføre Nødvendigheden af et saadant Skifte. Ogsaa staaer det til Manden ved en testamenterisk Disposition at tillægge sin Hustru samme Ret til at beholde det hele Bo udeelt.²⁾ — Men i Mangel af en saadan Bestemmelse skal i Kjøbenhavn Magistraten,³⁾ og ellers Amtmanden,⁴⁾ kunne indrømme hende Tilladelse til i sin Enkestand at forblive hensiddende i uskiftet Bo med hendes umyndige Børn, naar hun med paalidelige Attester godtgjør, at hun er en huuslig og forstandig Kvinde. — Denne Frihed kan ogsaa af bemeldte Øvrighed tilstaaes hende, uagtet der ere umyndige Stedbørn, naar det, ifølge den fødte Værges Erklæring eller andet troværdigt Vidnesbyrd, kan antages, at hun tilbørligen vil sørge for deres Underholdning og Opdragelse. — En lige Frihed kan og under samme Betingelser indrømmes den længstlevende Mand med Hensyn til hans umyndige Stedbørn. Hvad myndige Stedbørn angaaer, da bliver den Længst-

levende pligtig at skifte med dem, medmindre de selv renoncere paa Skifte. Naar der, medens den Længstlevende hensidder i uskiftet Bo, skulde tilfalde ham eller hende Noget ved en af Boet uafhængig Adkomst, især ved Arv eller Gave, da skal den Længstlevende være berettiget til at holde det saaledes Erhvervede udenfor Boet, under Betingelse af, at Skifte strax forlanges, inden det Erhvervede er indkommet i Boet.

¹⁾ Fg. 10. August 1697, Pl 20. Febr. 1717, I. B. Nr. 6.

Fg. 21. Juni 1799 (Arvl. § 20). ²⁾ Stempellov 19.

Febr. 1861 § 26, cfr. Bekj. 1 Dec. 1874 § 26.

³⁾ Vedt. 30. Dec. 1857 § 1 e., Bekj. 4. Mai 1876.

⁴⁾ Skiftelov 30. Nov. 1874 § 91.

§ 19.

Den i den foregaaende § omhandlede Ret for den længstlevende Ægtefælle, til at forblive hensiddende i uskiftet Bo, ophører, naar han eller hun indlader sig i nyt Ægteskab. Men, naar der i saa Tilfælde skal holdes Skifte, saavel som og hvor den længstlevende Ægtefælle, endog uden at indgaa nyt Ægteskab, i Medhold af Bestemmelserne i § 18, er pligtig at skifte, bør dog Skifteforvalteren drage Omsorg for, at der derved ikke skeer videre Standsning i Boets Benyttelse af den Paagjældende, end høist nødvendigt. Et saadant Skifte bør grunde

sig paa dennes egen Opgjørelse af Boets Aktiva og Passiva, forsaavidt dennes Rigtighed erkjendes af Arvingerne eller disses Værger, og Skifteforvalteren ikke paa de Umyndiges Vegne finder nogen særdeles Anledning til at paatvivle dens Rigtighed; men selv naar hin Opgjørelse ikke fra alle Sider erkjendes for rigtig, bør dog i Almindelighed ingen Realisation af Boets Eien dele finde Sted, men disses Værdi alene ansættes af uvillige Mænd. Og naar paa foranførte Maade Børnenes Arvelodder ere udfundne, blive disse at udbetale, eller, forsaavidt de ere umyndige, paa behørig Maade at sikkre, i hvilken Henseende de, i R. 7. Febr. 1794 § 2, samt P. 19. Aug. 1823 og 13. April 1824, foreskrevne Bestemmelser blive at iagttage.¹⁾

¹⁾ Skiftelov 30. Nov. 1874 § 60, L. om Forvaltningen af Umyndiges Midler 26. Mai 1868 § 12.

§ 20.

Da Grunden til de særegne Regler, som F. 21. Juni 1799 har foreskrevet for Skifteforvaltningen i Stervboer efter Huusmænd og Inderster af Landalmuen, bortfalder ved de Bestemmelser, som indeholdes i §§ 18 og 19 af nærværende Anordning, saa bliver hiin Forordning herved ophævet, saa at der med de foranførte Boer i Eet og Alt bliver at forholde som med andre.

§ 21.⁴⁾

Det skal for Fremtiden være Enhver, der har opnaaet 18 Aars Alderen,¹⁾ og er ved sin Fornufts fulde Brug, ²⁾ og som ikke efterlader sig Børn eller andre Livsarvinger,³⁾ tilladt ved Testament at disponere over samtlige sine Eien-dele, saaledes som den finder for godt, uden at det er fornødent, derpaa at erhverve allerhøieste Konfirmation. Dog kan den ene Ægtefælle ikke uden den andens Samtykke betage denne den Deel af sine Efterladenskaber, hvortil nærværende A.'s § 15 berettiger ham eller hende.

¹⁾ Arvl. § 22. ²⁾ Arvl. § 24. ³⁾ 5—4—14 og 16.

⁴⁾ Pl. 15. Januar 1768, Fdg. 9. Marts 1838 § 6. Arvl. § 29.

§ 22.

Hvis den, der opretter en testamentarisk Disposition, enten formedelst Ødselhed eller af anden særdeles Aarsag er sat under Værgemaal,¹⁾ vil en Saadan dog ikke gyldigen kunne disponere over sin Formue ved Testament, medmindre der paa dette erhverves allerhøieste Konfirmation, hvilken vil være at meddele af Vort danske Kancellie. Ligeledes vil Autorisation af bemeldte Vort Kancellie være nødvendig for, at en saadan umyndiggjort Person retsgyldigen skal kunne tilbagekalde sit paa foranførte Maade bekræftede Testament eller et ældre, som han

inden sin Umyndighedstilstand maatte have oprettet.

¹⁾ D. L. 3—17—42. F. 10. April 1841 § 1.

§ 23.³⁾

Den, der efterlader sig Børn eller Livsarvinger, skal, toruden den i § 2 hjemlede Ret til at forhøie Døttrenes Lod, være berettiget til at disponere over en fjerde Deel¹⁾ af sit Bo, og det, hvad enten Dispositionen oprettes til Fordeel for Private eller til Bedste for Kirker, Skoler, Fattige eller andet saadant Øiemed.²⁾

¹⁾ Lov om Forandr. i Arvl. 29. Dec. 1857 § 2. ²⁾ 5. 4. 15. 18, 19. ³⁾ Fdg. 13. Mai 1769 § 5, Fdg. 22. Nov. 1837, Pl. 17. Marts 1847, Arvl. §§ 26, 27, 28, 2, 18, 2. Mbr.

§ 24.¹⁾

For at et Testament, hvis Rigtighed ikke af alle Vedkommende erkjendes, skal kunne have Retsgyldighed, bør det være affattet skriftligt,²⁾ samt derhos af Testafor underskrevet eller vedkjendt, enten for Notarius publicus, under Iagttagelse af Bestemmelserne i P. 8. Jan. 1823,³⁾ eller for tvende særligen i dette Øiemed tilkaldte Vidner, der ved Paategning paa Testamentet have attesteret, og i paakommende Tilfælde under Eed kunne bekræfte, at Testator paa den

Tid, da han i deres Overværelse underskrev eller vedkjendte sig Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig. Hvis Testator ei kan læse Skrift, maa Testamentet tydelig være oplæst for ham, og dette af Notarius eller Vidnerne bekræftes. Som Testamentsvidner skulle kun saadanne Mænd komme i Betragtning, mod hvis Paalidelighed og Upartiskhed aldeles ingen gyldig Indvending kan fremsættes. — Naar Vidner skulle føres om Rigtigheden af et Testament, bør stedse den Afdødes Intestatarvinger og, hvor det er givet, at der er et ældre Testament, som staaer i Strid med det, hvis Rigtighed skal oplyses, tillige de ved dette tidligere Testament indsatte Arvinger, tilkaldes til at overvære Vidneføringen. Forsaavidt den, der saaledes vil føre Vidner, enten er uvidende om, hvilke arveberettigede Slægtninge den Afdøde efterlader sig, eller de Paagjældende ikke have noget ham bekjendt Opholdssted i Riget, skal Stævningen med 6 Ugers Varsel indføres, hvis Boet bliver at behandle indenfor Sjællands Stift, i den Berlingske politiske og Avertissements-Tidende, og ellers i Stiftsavisen for det Stift, hvori Boet bliver at behandle.

¹⁾ D. L. 5. 4. 17. og 18. ²⁾ Lov om Brugen af stemplet Papir 19. Febr. 1861 § 24, cfr. Bekjendtgj. af 1. Dec. 1874 § 24, Edg. 29. Marts 1814 § 3. ³⁾ Instrux 28. August 1829.

§ 25.

Fra den i § 24 givne Forskrift om, at Testamenter blive skriftlig at forfatte, skal Undertagelse finde Sted, naar Nogen under en pludselig og betænkelig Sygdom ønsker at oprette Testament. Testationsakten kan da foregaae mundtlig i Overværelse af tvende særligen tilkaldte Vidner, der have de Egenskaber, som ifølge § 24 udkræves for Testamentsvidner i Almindelighed, dog at disse Mænd strax have om Dispositionens Indhold at opsætte og underskrive et Dokument, hvortil foreløbig kan bruges ustemplet Papiir. Men et saadant Testament er at anse som tilbagekaldt, saafremt Testator, efter at have overstaaet Sygdommen, ikke inden 4 Uger gjentager samme under de for skriftlige Testamenter foreskrevne Former. — Fremdeles skulle de af Selveierbønder,¹⁾ saavel som de inden Skibsborde²⁾ eller i Feldten³⁾ oprettede Testamenter være gyldige, naar de i de derom givne særlige Anordninger hjemlede Former ere iagttagne.

¹⁾ Fdg. 13 Mai 1769 § 5, Fdg. 22. Nov. 1837 §§ 11, 12. ²⁾ Sø. Kr. Art. Brev 8. Jan. 1742 § 977.

³⁾ Krigsretsinstr. 9. Marts 1683 VI § 36.

§ 26.

Ogsaa med Hensyn til Indholdet skal den Selveierbønder ved F. 13. Mai 1769 og 22. Nov.

1837 hjemlede, særegne Testationsret fremdeles vedblive.¹⁾ Dog bliver det herved at iagttage, at, naar en Selveierbonde, i Medfør af bemeldte Anordninger har givet sin faste Eiendom til eet af sine Børn mod et moderat Vederlag, skal han ikke være beføiet til paa anden Maade at disponere over mere end en ottende Deel af sin øvrige Formue,²⁾ saaledes som denne bliver efter den Værdi, der i Testamentet er sat paa Gaarden, hvilket samme skal gjælde, naar en Selveierbonde og hans Hustru, der have Livsarvinger, ville benytte den Ret, F. 22. Nov. 1837 § 5 hjemler dem til at testere hinanden Gaarden til Eiendom, ligesom da ogsaa den Arvedel, der efter nærværende A's § 15 kan tilkomme den Længstlevende, skal bortfalde.

¹⁾ Pl. 17. Marts 1847. ²⁾ Lov om Udstykning af Jord paa Færøerne 4. Marts 1857 § 12.

§ 27.²⁾

Saa skal og den, der efter sin Stilling maatte finde det stemmende med sine Livsarvingers Tarv, at den hele Formue eller en væsentlig Deel af samme overlades til en enkelt af disse mod et passende Vederlag, have Adgang til at faae et dertil sigtende Testament konfirmeret i Vort Kancellie, naar det, efterat Erklæringer ere indhentede, saavel fra vedkommende Øvrighed, som fra andre paalidelige, med Forholdene nøie

bekjendte Mænd, saavidt muligt af den nærmeste Slægt, befindes, at en saadan Disposition virkelig er til fælleds Tarv, hvortil hører, at der er tillagt hver enkelt Livsarving et saadant Vederlag, der med Grund kan antages at svare til den Lod, der efter § 23 skal være forbeholden. Hvad i Særdeleshed Sædegaardseiere angaaer, da skal det være en saadan tilladt at disponere over sit halve Bo til Fordeel for den af sine Livsarvinger, som han vil tillægge Sædegaarden, dog at han, naar han deraf gjør Brug, ikke skal være berettiget til at disponere over mere end en fjerde Deel af sin øvrige Formue til Fordeel enten for de andre Børn, eller for Fremmede. Derimod skulle de særegne Bestemmelser i Lovens 5. B. 4. Kap. 6. Art. bortfalde.¹⁾

¹⁾ Rescripterne 15. Nov. 1765, 31. Dec. 1848, Resol. 9. Juli 1802, Ang. 24. April 1860. ²⁾ Stempellov 19. Febr. 1861 § 26. cfr. Bekj. 1. Dec. 1874 § 26.

§ 28.

Ligeledes skulle Forældre have Adgang til, efter indhentedes Erklæringer fra de i § 27 nævnte Personer, at faae en Disposition, der gaaer ud paa, at deres Børns Arvemidler, eller en Deel deraf, efter deres Død skal sættes fast, saa at de ikke kunne raade over Kapitalen, men alene oppebære Renten, konfirmeret af Vort danske Kancellie, som det paaligger at paasee, at slige Midler behørigen sikkres, forsaavidt der maatte

være Grund til at tilstede, at de undrages fra Indsættelsen i Overformynderiet. Iøvrigt vil der ved Afgjørelsen af, hvorvidt Konfirmation maa meddeles paa Dispositioner af fornævnte Slags, være at tage Hensyn til, om Forældrene have betaget vedkommende Børn noget af deres lovbestemte Arvelod.¹⁾

¹⁾ Stempellov 19. Febr. 1861 § 26, jfr. Bekj. 1. Decbr. 1874 § 26.

§ 29.

Forsaavidt en testamentarisk Disposition, der gaaer ud paa at betage et Barn noget af dets lovbestemte Arvelod eller den frie Raadighed over Arvemidlernes Substans, skal udstrække sin Virkning baade til Fædrene- og Mødrene-arven, maa den være oprettet af begge Forældrene i Forening. Endskjøndt det saaledes staaer en Fader frit for, uden Moderens Medvirkning at gjøre en Disposition af foranførte Beskaffenhed med Hensyn til Børnenes Arv efter ham, vil hendes Samtykke dog være nødvendigt, for at Dispositionen ogsaa skal gjælde med Hensyn til Børnenes Mødrene-arv. Derimod skal Moderen, saalænge hun lever i Ægteskab med Børnenes Fader, ikke uden dennes Samtykke kunne gjøre nogen Forandring i Børnenes lovbestemte Arveret efter hende. Men er Faderen død, skal hun være berettiget til at gjøre

alle de Dispositioner med Hensyn til hendes Børns Arv, som det ellers er en Fader tilladt at gjøre

§ 30.

De Forskrifter, som de ovenstaaende §§ indeholde med Hensyn til Testamenter, skulle ogsaa være anvendelige paa saadanne Gavebreve, der først skulle opfyldes efter Giverens Død, dog med de Modifikationer, som flyde af slige Gavebrevs Natur som Kontrakt.¹⁾

¹⁾ 5—4—16, Konkurslov 25. Marts 1872 § 35.

§ 31.

De testamentariske Dispositioner, der hjemles ved nærværende A.'s §§ 21 og 23, kunne fremdeles foreløbigt skrives paa det, ved F. 3. Decbr. 1828, kfr. P. 10. Oktbr. 1832 anordnede, stemplede Papiir. Men efter Testators Død blive saadanne Dispositioner at forsyne med Stempel til første Klasse efter Summens Størrelse, forsaavidt Taxten for dette Stempel er større end for det Papiir, der oprindeligt er brugt. Paa lige Maade forholdes med de Dispositioner, der oprettes i Medfør af § 2, dog at disse kun blive at stemple efter den for anden Klasse gjældende Taxt.¹⁾ — Det paaligger Skifteforvalteren at foranstalte de Dispositioner, der ifølge det

Foranførte behøve Omstempling, indsendte til Vort Rentekammer, hvor den Paagjældende har at indløse samme, mod at betale Forskjellen mellem det brugte stemplede Papiir og det, hvortil det omstemples. Størrelsen af den ved Testamentet tillagte Arvs Værdi bliver, forsaa-vidt den ikke umiddelbart fremgaar af Testamentets Indhold, at udfinde paa samme Maade, og efter de Regler, som F. 12. Septbr. 1792 og og 8. Febr. 1810 have bestemt med Hensyn til Arveafgifter.²⁾

¹⁾ Stpllov 19. Febr. 1861 §§ 24—25, Bekj. 1. Dec. 1874 §§ 24, 25 ²⁾ L. om Afgifter af Arv m. V. 19. Februar 1861.

§ 32.

I de Tilfælde, hvor et Bo i Medfør af nærværende Vor Anordning ikke bliver at tage under Skiftebehandling paa Grund af, at Vedkommende forbliver hensiddende i uskiftet Bo med umyndige Børn, bliver der, indtil videre, at svare Skiftetorvalteren og Skifteskriveren en Rekognition i Overensstemmelse med Sportel-Reglement 22. Marts 1814 § 96, samt den ved bemeldte Regl.'s § 156 paabudne Forhøielsesafgift heraf. Dog bliver en slig Rekognition ikke at svare i Stærvboer efter Huusmænd og

Inderster af Landalmuen, som hidtil for sammes Erlæggelse have været fritagne.¹⁾

¹⁾ L. om Betalingen for de til Skiftevæsenet henhørende Forretninger m. m. 30. Nov. 1874 § 13.

§ 33.

Den Forandring i den ved Loven foreskrevne Arvegangsmaade, som nærværende Forordning indeholder, træder først i Kraft med Hensyn til den Arv, der falder efter 1ste Oktbr. dette Aar. Hvad de før Forordningens Publikation udstedte Afkald og Ægtepagter angaaer, da ville disse være at bedømme efter den hidtil gjældende Ret. Forsaavidt der ved nærværende Forordning er givet nye og strængere Bestemmelser med Hensyn til de Former, hvorunder Testamenter, for at have Retsgyldighed, skulle oprettes, ville dog de inden dens Publikation oprettede Testamenter, om hvis Konfirmation der inden Udgangen af Aaret 1845 indgives Ansøgning, kunne ventes konfirmerede i Overeensstemmelse med de hidtil gjældende Regler, saafremt Testators Død eller andre Omstændigheder forhindre, at han kan gjentage sin sidste Villie under de i denne Anordning foreskrevne Former. Dette Samme skal og gjælde med Hensyn til de Testamenter, der ere oprettede inden 1ste Oktbr. d. A. Paa den anden Side skulle de forhen oprettede Testamenter, som,

bedømte efter nærværende Anordning, vilde med Hensyn til Form og Indhold være retsgyldige, staae ved Magt uden Konfirmation, om de end ikke ere overensstemmende med de hidtil gjældende Lovforskrifter.

§ 34.

For at Indholdet af denne Vor Forordning desto sikkrere skal komme til alle Vedkommen- des Kundskab, ville vi, at den, foruden at kund- gjøres paa sædvanlig Maade, trykkes i et saa- dant Antal, at et Exemplar deraf paa Landet kan nedlægges hos enhver Sognefoged, og i de større Sogne derhos paa eet eller to andre bekvemme Steder efter Sogneforstanderskaber- nes Foranstaltning, og at herom skeer Kund- gjørelse ved Læsning til Kirkestævne paa den i F. 8. Oktbr. 1824 § 2 foreskrevne Maade, hvorhos Vi og forvente, at Præster, Sogneforstan- dere og Andre, der efter deres Stilling have Leilighed til at vejlede Almuen, ville lade sig det være magtpaaliggende at bringe denne Vor Anordnings Forskrifter, og i Særdeleshed Ind- holdet af dens §§ 24 og 25, til almindelig Kundskab.

Lov

om Forandring i Forordn. 21. Mai 1845, af 29. December 1857.

§ 1.

Fra 1. Mai 1858 skulle ogsaa i den nedstigende Linie Mand og Kvinde gaae i lige Arv, og ophæves som Følge heraf F. 21. Mai 1845 § 2 og D. L. 5. 2. 29.

§ 2.

Den Ret, som F. 21. Mai 1845 § 23 hjemler dem, der efterlader sig Børn eller Livsarvinger, til ved Testament at raade over en Fjerdedeel af deres Bo, skal udvides til herefter at angaa en Trediedeel af samme. —

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

V. Pio's Boghandel.

Bornemann, F. C., Forelæsninger over den positive Folkeret. Udgivne efter Forfatterens Død af C. Goos og Fr. Krieger. 1866.

4 Kr.

- Samlede Skrifter. Udgivne efter Forfatterens Død ved C. Goos og Fr. Krieger. 1—5. B. 1863—1868. (32,00).

Neds. Pris 8 Kr.

Heraf kan faaes særskilt:

- I. Foredrag over den almindelige Rets- og Statslære. Ved C. Goos og Fr. Krieger. (6,00).

Neds. Pris 1 Kr.

- III—IV. Foredrag over den danske Criminalret. Ved A. Aagesen, C. Goos og J. Nellemann. (12,00).

Neds. Pris 1 Kr. 50 Ø.

- V. Blandede Skrifter. Ved C. Goos og Fr. Krieger. (8,00).

Neds. Pris 1 Kr.

Gram, F. T. J., Den danske Formueret. 2. Del. 2 Bind. 1860 og 64. (21,00).

Neds. Pris 3 Kr.

- Om Ægtepagter efter dansk Ret. Et privatretligt Bidrag. 1863. (0,90).

Neds. Pris 25 Ø.

Hylling, Jul., Haandbog for praktiske Jurister. 1863. (6,00).

Neds. Pris 2 Kr.

V. Pio's Boghandel.

Høyer, Edgard, Haandbog for juridisk Studerende, beregnet til Brug under Studeringerne til fuldstændig og ufuldstændig jur. Examen, indeholdende kronologisk ordnet Excerpt af de i det juridiske Studium hyppigst forekommende Lovbud m. m. 1884. (9,75).

Neds. Pris 4 Kr.

Sagfører, den praktiske, Vejleder for enhver til at faa besvaret de vigtigste i det daglige Liv forefaldende Spørgsmaal. Af en Overretsprokurator. 2. forøgede Oplag. 1874. (0,75).

Neds. Pris 50 Ø.

Schlegel, N. T., Samling af Højesteretsdomme, ved hvilke underordnede Retters Domme i civile Sager ere stadfæstede in terminis. 3 Bind. 1861—64. (31,25).

Neds. Pris 10 Kr.

— Systematisk Oversigt over de fra Begyndelsen af dette Aarhundrede indtil Udgangen af Højesteretsaaret 1865 afsagte Højesteretsdomme i civile Sager, forsaavidt Præmisserne kjendes og endnu ere af Interesse. Med et tilføjet kortfattet alphabetisk Register. 1866. (6,00).

Neds. Pris 2 Kr.

